

OOIT WAS IK JOUW KIND

Ooit was ik jouw kind

Marieke Seegers

© 2018 M. Seegers / Uitgeverij U2pi

Titel: Ooit was ik jouw kind

Auteur: Marieke Seegers

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978-90-8759-812-9

NUR: 320

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Als er ooit maar één kind iets aan heeft om te lezen hoe goed je uit een incestverleden kan komen, dan is het voor mij al de moeite waard geweest om dit boekje te schrijven en jullie te vertellen hoe ik me voelde als klein meisje.

Hoe bang ik was voor mijn vader en vooral hoeveel spijt ik heb dat ik zo lang heb gewacht voordat ik iemand in vertrouwen heb genomen.

Het heeft elf jaar geduurd, voordat ik mijn moeder durfde te vertellen wat er met me gebeurd was.

Het was pas toen dat mijn moeder begreep waarom ik een aantal jaren een absoluut krengetje ben geweest. Nu ben ik een hele gelukkige en gezonde vrouw. Ik heb de meest fantastische man die ik me kan wensen. Hij is mijn steun, mijn veilige haven. Samen hebben we twee super geweldige dochters waar we ongelooflijk veel van houden en waar we heel erg trots op zijn.

Samen proberen we hen te beschermen tegen die grote gevaarlijke en boze wereld waarin zoveel dingen gebeuren die een gezond verstand te boven gaan.

Ik ben heel vaak eenzaam geweest. Ik heb heel vaak gedacht dat niemand op de hele wereld kon begrijpen hoe ik me voelde. Daarin heb ik me “gelukkig” vergist.

Ik ben namelijk niet alleen op de wereld en ik ben geen apart gevalletje. Ik ben een bofkont. Een heel grote bofkont omdat ik familie en vrienden heb die er voor me zijn. Die me steunen en onvoorwaardelijk van mij houden. Ik heb zo lang gedacht dat dit niet zo was. Veel te lang.

Samen met mijn vrienden en familie heb ik gevochten en gevochten tot ik bijna niet meer kon. Uiteindelijk kwam de vrijheid. Het heeft lang geduurd voor ik me zo kon voelen, maar het is me gelukt. Ik ben er dankbaar voor dat ik de kracht, de liefde en de steun heb gevonden die ik zo hard nodig had om te worden wie ik nu ben. Ik hoop dat alles wat ik nu ga schrijven ooit, al was het voor één kind, een steun kan zijn om te roepen en te gillen om hulp want dit kan niemand alleen. Eens komt er een moment waarop je moet gaan praten, wil je niet in een bodemloze put terecht komen.

Liefs “Marieke”

Lieve allemaal,

Soms kan het leven, hoe klein je ook bent, zo vreselijk zwaar zijn.

Ik ken een klein meisje, Marieke is haar naam. Ze is een vrolijk zorgeloos blond meisje met blauwe ogen. Inmiddels is ze zeven jaar, de wereld lijkt haar toe te lachen. Ze heeft een zus van acht en een klein broertje van twee jaar. Het is een spannende tijd want ze staan op het punt te gaan verhuizen. Marieke woont in een echte volkswijk in het centrum van de stad. Ze vindt het jammer dat ze daar weg gaat. Iedereen woont zo lekker dichtbij. Oom en tante aan de overkant, opa en oma om de hoek, maar het is toch wel spannend. Nieuwe vriendinnen, nieuwe school en vooral een heel nieuw huis met een nieuwe kamer. Ze is dan ook vastbesloten niet te lang te treuren en te kijken wat er van komt. We moeten heel ver terug in de tijd om het leventje van Marieke te kunnen beschrijven. Ik weet dat ik dat kan, want,

ik ben Marieke.....

Hoofdstuk 1

Zomer 1973

Het is mooi weer, de tassen staan gepakt en het grote verhuizen gaat beginnen. Zoals ik zei, ik ben Marieke, de middelste in een gezin van drie kinderen. Ik sta te popelen om aan het avontuur te beginnen. Ik ben een beetje bezorgd want ik ga iedere dag aan de overkant bij tante Jo en oom Joop de bloemen en de planten water geven. Als ze dat maar niet zullen vergeten. En opa en oma op de hoek, daar zal ik niet meer naar toe kunnen wandelen als ik zin heb. Maar ach, die zijn groot genoeg om dat zelf te regelen. Waar maak ik me druk om, denk ik. Ik krijg straks een heel nieuwe school, nieuwe vriendinnen, heel erg spannend allemaal.

Eindelijk is het dan zover, we mogen instappen om te vertrekken. Onderweg kriebelt het een beetje in mijn buik, wat zal er gaan gebeuren?

Een kwartiertje later rijden we een straat in met nieuwe huizen, het is er heel erg mooi. Papa stopt de auto en zegt: "Nou allemaal uitstappen, hier is het, jullie nieuwe huis." Ik kijk mijn ogen uit. Het is een heel leuk gezellig huis. Aan de overkant is de school waar ik naar toe zal gaan. Ik kan niet wachten om daar te mogen gaan kijken. Maar eerst het huis zelf. Ik ren naar binnen en bekijk de huiskamer, de tuin en de slaapkamers. Wat een feest. Alles is zo nieuw, heel anders dan ik gewend ben. Het lijkt zo groot en het ruikt zo naar nieuw. Mijn slaapkamer ga ik

delen met mijn zus, dat vind ik heel erg gezellig. Er is een grote zolder waar we fijn kunnen spelen. Als ik het huis uitloop en de hoek om ga, zie ik een heel groot park. Ik vraag of we daar mogen gaan kijken en wacht het antwoord niet eens af. Het park is super, wat zal ik daar veel tijd doorbrengen, dat weet ik zeker. De eerste dag vliegt in een razend tempo voorbij. Om negen uur val ik uitgeput in slaap.

Hoofdstuk 2

Op ontdekkingsreis

Wat is er veel te beleven in die nieuwe wijk. Er staan een aantal huizen leeg en ik ben heel erg benieuwd wie daar zullen komen wonen. Ik heb een heleboel kinderen gezien. Zullen die nieuwe vrienden worden? Ik kijk uit het raam van mijn slaapkamer en zie de jongens en meisjes met elkaar spelen. Zal ik dat durven? Naar buiten gaan en vertellen dat ik hier nu woon. Ik besluit om met mijn zusje naar buiten te gaan.

Eenmaal op straat krijg ik net genoeg lef om naar de andere kinderen te zwaaien. En gelukkig, ze zwaaien terug. Er komt zelfs een meisje naar me toe om zich voor te stellen. Binnen enkele minuten zit ik in de groep. Ik voel me gelukkig en weet zeker dat ik het hier heel erg leuk ga vinden. Voordat het avond wordt, heb ik een straat vol vrienden en vriendinnen en om half negen moet ik echt naar binnen, onder de douche en naar mijn bed. Ik verheug me op morgen.

Wanneer de eerste schooldag begint, ben ik inmiddels al zo ingeburgerd dat alles alweer heel gewoon lijkt. Het leuke van de straat is dat alle kinderen zo'n beetje dezelfde leeftijd hebben. We zitten op dezelfde school aan de overkant van de straat. Nu nog een hartsvriendin en alles komt goed.

Hoofdstuk 3

Een hartsvriendin

Een paar maanden nadat we in de nieuwe straat zijn komen wonen, stopt er ineens een auto in de straat. Aan de overkant staat een huis leeg, zal er dan eindelijk iemand komen wonen? Ik ben nieuwsgierig en loop naar de auto. Een meneer stapt uit en lacht naar mij. “Hallo meisje, woon jij hier?” “Ja,” zeg ik, “ik ben Marieke, ik woon hier aan de overkant. Komt u hier wonen?” “Ja,” zegt de meneer, “samen met mijn vrouw en zoon en dochter, kijk daar komen ze net aan.” Ik draai me om en zie een vrouw aankomen met een jongen en een meisje. Het meisje is van mijn leeftijd en de jongen zal een jaartje ouder zijn. Ik loop naar het meisje toe en stel me voor. “Hoi, ik ben Marieke en ik woon hier. Ik vind het heel leuk dat jij hier komt wonen.” Het meisje komt naar me toe en zegt: “Hoi, ik ben Mirjam, ik kom naar ons nieuwe huis kijken, ga je mee?” Het ijs is meteen gebroken. Mirjam en ik hebben elkaar meteen gevonden. Ik kan mijn geluk niet op. Nog leuker wordt het als blijkt dat de ouders elkaar heel graag mogen. Nu is alles compleet voor mij.

Samen met Mirjam en de vriendenclub beleef ik de leukste momenten. Voor mijn gevoel kan het leven niet leuker zijn. Toch zijn dit helaas de enige leuke herinneringen die ik heb aan mijn jeugd. Ik ga een loodzware periode tegemoet en ben blij met de vriendschap van Mirjam en haar ouders.

Hoofdstuk 4

Een vreemdeling

Ik zal een jaar of acht zijn als er ineens een heleboel vreemde gebeurtenissen elkaar opvolgen. Regelmatig gaan we met het gezin op bezoek bij verschillende familieleden en kennissen. Een van die kennissen is Wim. Wim is een man van ongeveer achttien jaar. Hij is altijd aardig en zit in een soort tehuis. In dat huis woont ook Christ. Wat ik me heel goed herinner, is een liedje uit die tijd. Als ik dat liedje nu hoor, moet ik daar steeds aan terug denken. The Cats zingen het liedje “Come and let’s dance”. In de auto zing ik het liedje mee als we op bezoek gaan bij Wim en Christ. Veel meer herinner ik me daar niet meer van. Ik weet dat er nog een meisje is, Jose. Jose is iets ouder. Jose is getrouwd. Wie er verder zijn, dat heb ik nooit gevraagd. Daar zal ik spoedig achter komen.

Het is een mooie zomerdag als ik buiten aan het tennissen ben met Mirjam. Ineens hoor ik papa en mama ruzie maken. Ik schrik en ga kijken wat er aan de hand is. Ik krijg geen antwoord op mijn vraag wat er is, maar ik voel dat er serieus iets mis is. Mirjam mag zelfs niet binnen komen. Mama vraagt of ik bij Mirjam wil gaan spelen en dat ze de mama van Mirjam moet sturen. Nog voordat we bij Mirjam zijn, rijdt mijn vader de straat uit. Ik begrijp het niet meer als de moeder van Mirjam even later terugkomt met mijn broertje en zusje. Na een paar uur komt mijn vader terug. Ik kijk uit het raam en zie dat hij een meisje bij zich heeft. Wat raar, denk ik, wie is dat nou? Ik

besluit om naar huis te gaan. Thuis is alles rustig. Het meisje zit aan tafel. Ze heeft een pakje shag in haar handen en kijkt me aan. Ze geeft mij een hand en zegt: “Hallo, ik ben Truus”. Ik kijk haar aan en denk, ja een Truus, zo zie je er ook een beetje uit.

Ik moet een beetje lachen, waarom weet ik niet want de situatie lijkt niet om te lachen. Even later vind ik het niet meer leuk en vraag aan vader of ik naar buiten mag. Er wordt moeilijk gepraat en heel veel getelefoneerd. Vader vindt het goed en ik ben allang blij.

Tijdens het avondeten wordt aan mij en aan mijn broertje en zusje verteld dat Truus een familielid is en een poosje blijft logeren. Nu wordt het heel erg interessant. Een vreemd meisje in huis, ze blijft ook nog eens logeren, misschien valt er met haar wat te lachen. Daar zullen we vandaag in ieder geval niet meer achter komen. Alle kinderen moeten op tijd hun bed in en in hun eigen bed. Er mag niet gekletst worden op de kamers en Truus moet met rust gelaten worden.

De volgende ochtend als ik wakker word, ben ik heel erg benieuwd of Truus er nog is. Heel zachtjes ga ik het bed uit en ja hoor, daar komen een paar blonde haren boven de dekens uit. Ik ga me aankleden en wacht tot de rest van het gezin komt. Lang hoef ik niet te wachten want mama heeft me allang gehoord. Eigenlijk begint de dag als een gewone andere dag. Ik ga naar school en daar vertel ik van de vreemde bezoeker. Alles is heel erg spannend. Ik kan niet wachten tot de middag begint en ik thuis kan gaan eten.

Als het dan eindelijk tijd is en de schoolbel gaat, ren ik als een razende naar huis. Als ik binnen kom, voel ik dat er iets heel vreemds aan de hand is. Ik ga naar mama en vraag: “Waar is iedereen?” Nog voor ik uitgepraat ben, is vader in de huiskamer. Hij vraagt het gezin om aan tafel te gaan want hij moet iets heel belangrijks vertellen. Ik zie Truus nergens en wanneer ik naar haar vraag, zegt vader dat ze boven haar kamer in orde aan het maken is. Nu snap ik er niets meer van.

Wanneer we aan tafel gaan, begint vader ineens heel erg serieus te kijken. Vanaf dat moment zal mijn leven voor altijd anders zijn.

Hoofdstuk 5

Een nieuw gezin

Mama smeert de boterhammen, vader schraapt zijn keel en vertelt zijn verhaal: “Lieve allemaal, jullie zullen jezelf afvragen wat er aan de hand is de laatste dagen. Ik zal proberen het zo kort en duidelijk als ik maar kan aan jullie uit te leggen. Papa en mama zijn inmiddels acht jaar bij elkaar. We hebben jullie alle drie gekregen waar we heel erg blij en heel erg trots op zijn. Maar voordat papa en mama samenkwamen, is papa al een keer getrouwd geweest met iemand anders. Dat ging niet goed, papa was niet gelukkig met die mevrouw en werd verliefd op jullie mama. In de jaren dat papa getrouwd is geweest, heeft hij net als met mama met die andere mevrouw vier kinderen gekregen. Truus is één van die kinderen. De anderen zijn Wim, Joke en Christ. Nu is de mama van Truus overleden en Truus wil niet bij haar stiefvader blijven. Ze is op zoek gegaan naar ons en heeft ons gevonden. Ze wil graag bij ons blijven en papa en mama hebben besloten dat dit goed is. Dus probeer lief voor haar te zijn, ze heeft verdriet.”

Ik val bijna van mijn stoel. Dit kan niet waar zijn. Hoe kan dat nou? Dit is mijn eigen vader. De man die mij vertelt dat ik niet één maar drie broers heb, en niet één maar drie zussen. Ik kan het niet bevatten. Ik vind het echt niet leuk meer. Hoe nu dan verder? Moet ik dan tegen iedereen gaan zeggen dat ik een vader heb die gescheiden is? Dat kan niet. Scheiden is voor andere mensen. In mijn veilige klas heeft niemand gescheiden ouders.

En nu heb ik ineens een vader die al getrouwd is geweest, al vier andere kinderen heeft bij een andere vrouw, en wil dat ik het kan begrijpen. Nou dat gaat niet lukken. Ik ga naar buiten. Ik wil niets meer horen en ben blij dat ik vanmiddag weer terug naar school kan. Daar is alles tenminste nog normaal.

Als ik op school terugkom, ben ik niet bij de les. Weet iedereen het al? Waarom moet mij dit overkomen? Eerst was ik Marieke met een gewone papa en mama en een eigen broertje en zusje. En nu ben ik ineens een meisje met een gezin waar ik niks van snap, denk ik bij mezelf. Ik kijk de klas rond en ben ineens heel erg jaloers op al mijn vriendjes en vriendinnetjes. Ze zien er net zo gezellig en zorgeloos uit als vanochtend, voor hen is er niets veranderd. Het is niet eerlijk.

Hoofdstuk 6

Leven met een vreemde

Mijn hele leventje en dat van de rest van de familie staat op zijn kop. Ik kan niet bevatten dat ik niet alleen een klein broertje en een grote zus heb, maar opeens ook twee grote zussen en twee grote broers. Ik vind het een beetje onwerkelijk. Mijn oudste zus blijkt daarnaast bijna even oud te zijn als mijn mama. Dat kan gewoon niet. Ik heb die mensen zo vaak gezien en nooit heb ik geweten dat het mijn familie is. Eigenlijk ben ik voor de gek gehouden. Op school is het gebeuren bij mij thuis onderwerp van gesprek. Ik weet niet hoe ik daar mee om moet gaan. Wat moet ik nou zeggen? Aan de ene kant is die aandacht leuk, aan de andere kant vind ik het niet leuk om te vertellen dat mijn papa een gescheiden man is, die veel meer kinderen heeft dan iedereen denkt. Niemand op school heeft gescheiden ouders. En mijn vader is nota bene opnieuw getrouwd. Waarom nou dat ingewikkelde gedoe? Hoe moet je iets uit gaan leggen als je zelf niet snapt hoe het eigenlijk zit.

De sfeer in huis verandert snel, heel erg snel. Mijn vader en moeder krijgen steeds vaker ruzie. Waarom dan? Vroeger was er nooit ruzie. Vroeger was het gezellig, konden we lekker lachen met elkaar en deden we leuke dingen met zijn allen. Dat kan toch niet voorbij zijn? Truus bemoeit zich altijd met alle ruzies. Wanneer mijn vader boos wordt op mama, krijgt mama twee personen tegelijk tegen zich. Het is zo oneerlijk. Ik voel dat iedereen ongelukkiger wordt. Ikzelf in ieder geval wel.

En weet je wat zo erg is? Dit is pas het begin. Het zal veel erger worden.

In het begin lijkt het zo leuk. Want het is hoe dan ook best spannend. Een meisje in huis dat later een grote zus blijkt te zijn, dat gaat nog. Kan zelfs leuk worden. Iemand die wat ouder is en veel meer mag. Maar de lol is er snel vanaf. Ik wens dat Truus nooit gekomen was. Misschien zouden al die andere vreselijke dingen dan nooit gebeurd zijn.

Ik vind mijn vader een heel knappe man. Als ik later groot ben en ga trouwen dan moet mijn man net zo zijn als mijn vader. Groot, breed en sterk, en vooral heel erg knap. Mijn vader heeft een mooi gezicht en vooral heel mooi haar. Ik heb altijd gedacht dat deze man mij mijn hele leven zou beschermen. Die droom is snel over. Ik ga een hel tegemoet en er is niemand die me hiervoor kan behoeden. Het is al heel erg dat er een vreemde bij ons komt wonen die ik mijn zus moet noemen, maar goed, daar moeten we aan wennen, dat gaat nog wel. Het ergste van het verhaal is, dat mijn eigen vader een volslagen vreemde voor mij zou gaan worden.

Ik heb één groot idool. Zoals de jeugd van nu idolen heeft als Brad Pitt en zangers als Robbie Williams en al die andere beroemdheden van dit moment, is daar voor mij Elvis Presley. Niet dat ik met mijn acht jaar kan begrijpen wat die man zingt maar hij maakt mij altijd rustig. Elvis woont in mijn gedachten op een kilometers hoge berg in een supermooi huis en zal er altijd voor mij zijn. Als ik verdrietig ben, draai ik zijn mooie liedjes en als ik vrolijk ben, dans ik mijn kamer rond met de